

РЕШЕНИЕ

№ 7034

гр. С, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С И

при участието на секретаря П А
като разгледа докладваното от С И Гражданско дело № 20231110144132 по описа за 2023 година

Предявени са искове от “Т С” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, с които е поискало да бъде установено по отношение на ответниците Г. Ч. К., ЕГН ***** и Д. Ч. К., ЕГН *****, и двете с адрес гр.С, ж.к.С Т бл....., че последните дължат на ищеца сумите, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 6889/2023 г. по описа на СРС, а именно: по 2533.64 лв., представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия в имот, отчитан с абонатен № ..., за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за периода от 08.02.2023 г. до изплащане на вземането; и мораторна лихва за периода от 15.09.2021 г. до 30.01.2023 г. в размер на по 223.35 лв.

Претендира се установяване дължимостта ина суми за дялово разпределение, както следва: главница от по 27.75 лв. за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. и мораторна лихва за периода от 16.07.2020 г. до 30.01.2023 г. в размер на по 4.56 лв.

В исковата молба се твърди, че ответниците са потребители на топлинна енергия по смисъла на чл.153, ал.1 от ЗЕ - като собственици, респ. носители на ограничено вещно право на процесния имот.

Навежда се, че съдържанието на облигационното правоотношение между страните се регулира от общи условия, които са публикувани по установения ред и по отношение на които ответникът не е изразил несъгласие. Сочи се, че чл.32, ал.1 от Общите условия, въвежда задължение за потребителите на топлинна енергия да заплащат месечните суми за потребена такава енергия в 30-дневен срок от периода, за който се отнасят. С това,

ищцовото дружество обосновава иска си за обезщетение за забава.

В исковата молба се твърди, че в сградата, в която се намира процесния имот, се извършва дялово разпределение от „Т С” ЕООД, като начисляваните месечни суми са прогнозни и едва след края на отоплителния сезон е извършвано дялово разпределение на база реален отчет на ИРУ.

В срока за отговора, такива са постъпили от ответниците, с които изразяват становище по основателността на предявените искове.

В отговора на Д. К. се навеждат доводи, че другия ответник – Г. К., е сключила договор с ищцовото дружество, поради което именно тя е задължено лице за доставената и потребена топлинна енергия.

В условията на евентуалност се поддържа становище, че ищцовото дружество не е доставило претендираното количество топлоенергия в процесния имот.

Оспорва се претенцията за лихва за забава с аргумент, че издадените фактури са на името на Г. К., поради което Д. К. не е уведомявана за задълженията и не е поставена в забава. Аргументира се, че недължима е и лихва за забава върху вземанията на ищеца за услугата дялово разпределение, доколкото не е предвиден срок за плащане на същата, а липсва и изрична покана в тази насока.

В отговор на Г. К. се се изразява становище за недопустимост и неоснователност на предявените искове. Г. К. твърди, че не е в облигационни отношения с ищеца. На самостоятелно основание исковете се оспорват и като погасени по давност.

Отвеницата Г. К. оспорва представените писмени доказателства поради това, че представляват частни документи, които нямат доказателствена сила.

По така изложените съображения, от съда се иска да отхвърли предявените искове, като присъди на ответниците направените от тях разноски.

В съдебно заседание страните се представляват от пълномощници, които поддържат направените с исковата молба и отговора към нея съответно искания и възражения.

По делото са ангажирани писмени доказателства, назначени и изслушани са съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложеното към настоящето, ч.гр.дело № 6889/2023 г. по описа на СРС е видно, че въз основа на заявление по реда на чл.410 ГПК в полза на дружеството ищец е била издадена заповед за изпълнение срещу ответниците за разделното заплащане на следните суми: от сумата 5067.29 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2020 г. до м.04.2022 г., ведно със законна лихва от 08.02.2023 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 446.70 лв. за периода от 15.09.2021 г. до 30.01.2023 г., сумата от 55.51 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от м.05.2020 г. до м.04.2022 г., ведно със законна лихва от

08.02.2023 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 9.12 лв. за периода от 16.07.2020 г. до 30.01.2023 г. С възражение от 03.04.2023 г. длъжникът Г. К. е оспорила вземанията поради погасяването им по давност. Длъжникът Д. К. пък не е открита на регистрираните от нея в НБДН настоящ и постоянен адрес. С оглед на това, с разпореждане от 06.07.2023 г., съдът е дал указания на заявителя да предяви срещу тях иск по реда на чл.415, ал.1, т.2 от ГПК.

Видно от нотариален акт №..., том I, рег.№..., нот.дело №.../2002 г., съставен от нотариус Д. С, рег.№... от РНК, процесният имот, представляващ ап.169, находящ се в гр.С, ж.к.С Т бл...., е закупен от ответниците на 02.08.2002 г. На 15.10.2002 г. Г. К. е подала до ищцовото дружество молба-едкларация за откриване на партида на нейно име за доставка на топлинна енергия в имота. По делото са представени доказателства за наложени възбрани по изп.дело № 2013.. и изп.№ 2013... по описа на ЧСИ С Я, рег.№... от ЧСИ върху процесния имот за задължения на ответниците Г. и Д. Кадънкови.

От приетите като писмени доказателства общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т С“ АД на потребителите в гр.С от 2016 г. се установява съдържанието на правоотношението, възникващо между доставчика на топлинна енергия и потребителя (собственика или ползвателя на топлофицирания имот) на такава.

На проведено през 2002 г. ОС на ЕС на сградата, в която се намира имота, е взето решение дяловото разпределение да се осъществява от „Т С“ ЕООД. За целта е сключен с последното договор на 26.09.2002 г. Представени са доказателства и за наличието на договорни правоотношение между ищеца и правоприемника на фирмата за дялово разпределение – договор №.../03.06.2020 г.

От представените от ТЛП писмени доказателства се установява, че през исковия период е извършвано дялово разпределение, като за целта са издадени след края на всеки отоплителен сезон изравнителни сметки. За отоплителен сезон 2021/2022 г. в имота на ответниците не е осигурен достъп за отчет на уредите за дялово разпределение, което е отразено в съставения от ФДР протокол.

По делото е назначена и изслушана съдебно-счетоводна експертиза от заключението по която се установява размера на начислените за процесния период суми за топлинна енергия общо и по отделни компоненти. Вещото лице е посочило, че през исковия период няма данни за извършени плащания. Отражено е намаляване на задълженията чрез прихващане с подлежащи на връщане суми.

Експертът е определил и размера на претендираното от ищеца обезщетение за забава.

Вещото лице, изготвило съдебно-техническата експертиза е констатирало, че дяловото разпределение в сградата, където се намира процесния имот е извършвано от „Т С“ ЕООД. Експертът е установил, че процесния имот се намира в сграда, свързана към сградната инсталация за отопление и за битово гореща вода.

Посочено е, че в имота се ползва топлоенергия за отопление, като има три

отоплителни тела с монтирани индивидуални разпределители. Освен това в банята има отоплително тяло тип щранг-лира, за което липсва техническа възможност за отчет. Установено е, че отчетни периоди 2020/2021 г. и 2021/2022 г. не е осигуряван достъп за отчет, поради което ФДР е процедираля съгласно чл.70, ал.2 и ал.4, както и т.6.7 и т.6.5 от Приложението към чл.61, ал.1 от Наредба № НЕ-РД-04-1/12.03.2020 г., като е разпределяла топлинна енергия по изчислителен път чрез екстраполация по максимален специфичен разход на сградата. Освен това, към топлоенергията за отопление е добавена и тази, отдадена от отоплителното тяло щранг-лира в банята с мощност от 664W.

По отношение топлоенергията за БГВ е посочено, че поради неосигурения достъп през посочените два отоплителни сезона, топлоенергията е разпределена съобразно чл.69, ал.2 от Наредба № НЕ-РД-04-1/12.03.2020 г., а именно по 140 л. вода на денонощие при двама ползватели.

Установено е изчислена правилно, съобразно заложената в Наредба № НЕ-РД-04-1/12.03.2020 г. методика, топлоенергия, отдадена от сградната инсталация, а именно по реда на чл.61, ал.1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. Отбелязано е, че общият топломер в абонатната станция на сградата, в която се намира имота, е преминал метрологичен контрол, за което са издадени свидетелства за метрологична проверка през 2018 г. и през 2021 г.

Експертът е определил дължимите суми за топлоенергия за процесния имот в размер на 5276.94 лв. /отразеното в заключението по задача № 4, след приспадане на вноските за дялово разпределение от 55.51 лв./, като изрично е посочил, че правилно са изчислени технологичните разходи и цените, по които е пресметната стойността на потребената топлоенергия са определените от ДКЕВР за съответния период.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявените иски са с правно основание чл.422 вр.чл.415, ал.1 ГПК вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД вр. чл.149, чл.154 и чл.155 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД и имат за предмет установяване дължимостта на посочените суми в издадената по реда на чл.410 ГПК заповед за изпълнение на парични задължения. От данните по делото се установява, че ищецът е провел заповедно производство по отношение на процесните вземания и исковите са предявени в срока по чл.415, ал.1 ГПК, поради което и същите се явяват процесуално допустими.

По основателността на исковите, съдът намира следното:

За да бъде уважен главният иск следва да се установи наличието на валидно правоотношение между страните, както и доставка на топлоенергия в количество и по цени, формиращи цената на иска.

На първо място, видно от приетия като писмено доказателство нотариален акт №..., том I, рег.№..., нот.дело №.../2002 г., съставен от нотариус Д. С, рег.№... от РНК, процесният имот, представляващ ап.169, находящ се в гр.С, ж.к.С Т бл...., е закупен от двете ответници на 02.08.2002 г. С оглед на това и при липсата на отразяване в документа за собственост на квотите на купувачите, следва да се приеме, че те са равни, по аргумент от чл.30, ал.2 от ЗС.

В Закона за енергетиката /чл.153/ по императивен път са определени страните в облигационното правоотношение, което възниква по повод доставката на топлинна енергия и това са топлопреносното предприятие и собственика, респ. лицето, притежаващо вещно право на ползване върху имота. С ТР № 2/2017 г. на ОСГКВКС обаче се възприе становището, че правоотношението може да възникне и въз основа на сключен между страните договор, който е с приоритетно значение за установяване качеството потребител на топлинна енергия, пред възникването на това правоотношение по силата на закона. В случая е представена молба-декларация от 15.10.2002 г. от ответницата Г. К. за разкриване на нейно име на партида за доставка на топлинна енергия за процесния имот. В този смисъл и съобразно отразеното в ТР № 2/2017 г. на ОСГКВКС, следва да се приеме, че е налице предприето от Г. К. конклюдентно действие, което сочи на сключен договор за продажба на топлинна енергия за жилището в ж.к.С Т бл..... Т.е. облигационно правоотношение е възникнало само между Г. К. и ищцовото дружество, поради което единствено тя притежава пасивна материална легитимация по иска. С оглед на това, искът спрямо другия ответник – Д. К. следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Освен съществуването на договора, за да бъде уважен установителния иск, ищецът следва да установи и размера на претендираните задължения на ответника.

В тази насока съдът, анализирайки заключението на вещното лице по съдебно-техническата експертиза, намира че по делото се установи, че за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г. за процесния имот е доставена топлинна енергия на стойност 5276.94 лв.

Установеното от експерта, че общият топломер в абонатната станция в сградата, където се намира имота на ответника, е преминал метрологичен контрол дава основание да се приемат за достоверни сметите от него данни за потреблението на топлоенергия. В тази насока и с оглед изрично наведените от ответника възражения следва да се отбележи, че действително срокът за метрологичен контрол на средството за търговско измерване „топломер“ е 2 години /съобразно Заповед № 616/11.09.2018 г. на председателя на ДАМТН/, но в случая доколкото през 2018 г., а след това през 2021 г. е установено, че монтираният такъв в абонатната станция на етажната собственост е изправен, изводът, който се налага е, че точно е измервал топлоенергията през целия този период от 3 години, макар и да няма данни за задължителната периодична проверка през 2020 г. Приемането на противното би означавало, че даден топломер би могъл самостоятелно, независимо от външна намеса, да излиза извън и да се връща в класа си на точност, което противоречи на техническите правила и норми и на житейската логика.

В същото време през исковия период, не е извършен реален отчет на уредите за дялово разпределение поради неосигурен достъп, в която хипотеза задълженията се определят по нормативен път чрез екстраполация по максимален специфичен разход на сградата, като се отчита и топлоенергията, отдадена от отоплителното тяло щранг-лира в банята с мощност от 664W, и топлоенергия за БГВ, определена на база 140 л. вода на денонощие при двама ползватели /колкото са заявени от Г. К. в молбата-декларация за

разкриване на партия от 15.10.2002 г./.

Ето защо съдът приема, че при неизпълнение на задълженията на ответника да осигури достъп за отчет, той освен топлоенергия за сградна инсталация, следва да заплати и такава, определена за отопление и за БГВ по нормативен път, съобразно заключението на вещото лице по СТЕ.

В същото време ответникът не ангажира доказателства, че е възразил срещу разпределената му топлоенергия или срещу изготвените изравнителни сметки, или че ФДР е подала грешни данни. Такива не са установени и от вещото лице.

Съдът кредитира изцяло заключението както по съдебно-техническата, така и по съдебно-счетоводната експертиза като изготвени от лица със специални знания в изследваната област, обосновани, пълни и съответстващи на останалия доказателствен материал, поради което и гради правните си изводи по основателността на иска въз основа на тях.

Именно с оглед заключенията на двете вещи лица, съдът приема, че през исковия период ищцовото дружество е доставило за процесния имот топлинна енергия на стойност 5276.94 лв.

С предявения иск ищцовата страна твърди един отрицателен факт - липса на плащане по договора за процесния период, който не подлежи на доказване от същата, а на оборване от ответната страна с надлежни за това доказателства, удостоверяващи извършено плащане на дължимата цена, което може да стане само с писмени такива. По делото не са представени документи, доказващи плащане от страна на ответника, такива не са установени и от вещото лице по ССЧЕ. Ето защо ответника дължи на ищцовото дружество стойността на доставената в имота му топлинна енергия в посочения по-горе размер на 5276.94 лв.

От страна на ответника е направено възражение на погасяване на вземанията на ищцовото дружество по давност, което съдът намира за неоснователно по следните съображения: По отношение на характера на вземанията за топлинна енергия и периодът от време, с течението на който те се погасяват при бездействие от страна на топлоснабдителното предприятие, ВКС прие в свое ТР на ОСГТК № 3/2011 г., че става въпрос за периодични плащания, за които се прилага разпоредбата на чл.111, б."в" ЗЗД.

С разпоредбата на чл.114 ЗЗД, уреждаща давността ясно е определен началният момент, от който давността започва да тече и това е денят, в който вземането е станало изискуемо. По делото са представени Общи условия, одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на ДКЕВР, в които е фиксиран падеж на задълженията, а именно 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят /чл.33 от ОУ/. С оглед на това към 08.02.2023 г., когато е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК и на която дата на основание чл.422, ал.1 от ГПК вр. чл.116, б."б" от ЗЗД, е прекъсната давността, погасени по давност се явяват задълженията преди м.декември 2019 г. /който е с падеж на плащане 14.02.2020 г./. Такива задължения обаче не са предмет на

предявения иск, поради което възражението за погасяване по давност на Г. К. се явява изцяло неоснователно.

По така изложените съображения, искът за главница следва да се уважи до заявената в исковата молба $\frac{1}{2}$ част от общото задължение, като се има предвид намаляването на размера му с прихваната сума от 193.32 лв., поради което дългът на Г. Кандънкова възлиза на 2541.81 лв. /в тази насока е отразено на стр.5 от заключението по ССЧЕ/. Доколкото обаче ищецът претендира по-нисък размер, а именно 2533.64 лв., с оглед диспозитивното начало в процеса, именно до този размер следва да се уважи иска.

Като законна последица от това, върху приетия за основателен размер на главницата, следва да се присъди законна лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК – 08.02.2023 г., до окончателното плащане на дължимото.

Както бе посочено по-горе, задължението за заплащане на сметките е с определен срок и се извършва ежемесечно, като при неизпълнение се дължи законна лихва за забавено плащане в сроковете по чл.33, ал.1 и 2 от ОУ, публикувани във вестник Монитор през м.юли 2016 г., а именно 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. Потребителите обаче изпадат в забава след изготвяне на изравнителната сметка за съответния период на потребление /чл.33, ал.4 от ОУ/. Предвид своя акцесорен характер и изхода по главния иск, искът за заплащане на обезщетение за забава също се явява доказан за периода 15.09.2021 г. – 30.01.2023 г. в установения в заключението по ССЧЕ размер на 210.96 лв., представляващ $\frac{1}{2}$ от установената лихва върху изравнителните сметки от м.юли 2021 г. и м.юли 2022 г. от 421.92 лв. /ред 1 и 2, колона 4 от таблицата, поместена на стр.7 от заключението по ССЧЕ/. Именно до този размер искът следва да се уважи, а за разликата до пълния предявен от 223.35 лв. - да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

По отношение претендираните суми за дялово разпределение, а именно: главница от по 27.75 лв. за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. и мораторна лихва за периода от 16.07.2020 г. до 30.01.2023 г. в размер на по 4.56 лв., следва да се отбележи, че от данните по делото се установи, че тази услуга се извършва от ФДР „Т С» ЕООД. Ищцовото дружество не анажира доказателства за активната си материална легитимация по иска, а именно за основанието, на което му се дължи възнаграждение на него за извършена от трето лице услуга. Макар и събирането на тези суми да е възложено на ищеца, съобразно договорено между него и ТЛП, то това не обвързва съда и не може да промени носителя на материалното право. Ищецът не установи да е изкупил тези вземания от ТЛП /по реда на чл.99 от ЗЗД/, или да е настъпило частно или универсално правоприемство между него и ФДР, поради което съдът приема, че липсва валидно възникнало вземане на ищеца от ответника за услугата дялово разпределение. Ето защо, предвид обстоятелството, че ищецът е претендирал сумите в заповедното производство, исковете му се явяват процесуално допустими, но по същество неоснователни, поради което и следва да се отхвърлят.

С оглед изхода на спора всяка от страните има право на разноски, каквото искане е направил ищецът. В съответствие с възприетото в т.12 на ТР 4/2014 г. на ОСГТКВКС,

следва съдът в настоящето исково производство да разпредели разносните и във воденото преди това заповедно такова. Съдът като съобрази приложените по делото платежни документи, констатира, че ищецът е направил разноски за държавна такса общо от 502.70 лв. по двете дела, за депозит за експертизи 650.00 лв. и за депозит за особен представител на ответника Д. К. от 580 лв. В същото време, ищецът претендира юрисконсултско възнаграждение, което за исковото производство следва да се определи в минималния размер на 100.00 лв., предвиден в чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, приложима на основание чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.37 от Закона за правната помощ. Към него следва да се добави и присъденото в заповедното производство юрисконсултско възнаграждение от 50.00 лв.

Съобразно уважената част от исковите, от направените от ищеца разноски /с изключение на тези за особен представител, които касая ответницата Д. К., спрямо която исковите се отхвърлят изцяло/ от общо 1302.70 лв., в тежест на ответника Г. К. следва да бъде поставена сумата 640.91 лв.

От страна на ответниците няма данни за извършени разходи по делото, поради което съдът не се произнася с решението си в тази насока.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Г. Ч. К., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.С Т бл...., че дължи на "Т С" ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, сумите, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 6889/2023 г. по описа на СРС, а именно: сумата 2533.64 лв., представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия в имот, отчитан с абонатен № ..., за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за периода от 08.02.2023 г. до изплащане на вземането; и мораторна лихва за периода от 15.09.2021 г. до 30.01.2023 г. в размер на 210.96 лв., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторна лихва за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 223.35 лв. като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ исковите на "Т С" ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, за признаване за установено по отношение на ответницата Д. Ч. К., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.С Т бл...., че дължи на ищеца сумите, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 6889/2023 г. по описа на СРС, а именно: сумата 2533.65 лв., представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия в имот, отчитан с абонатен № ..., за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за периода от 08.02.2023 г. до изплащане на вземането; и мораторна лихва за периода от

15.09.2021 г. до 30.01.2023 г. в размер на 223.35 лв.

ОТХВЪРЛЯ исковите на “Т С” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, за признаване за установено по отношение на Г. Ч. К., ЕГН ***** и Д. Ч. К., ЕГН *****, и двете с адрес гр.С, ж.к.С Т бл...., че последните дължат на ищеца суми за дялово разпределение в имот с абонатен № ..., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 6889/2023 г. по описа на СРС, а именно: главница за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. в размер на 27.76 лв. за Г. Ч. К. и 27.75 лв. за Д. Ч. К., и обезщетение за забава за периода от 16.07.2020 г. до 30.01.2023 г. в размер на по 4.56 лв. за всяка от ответниците Г. Ч. К. и Д. Ч. К..

ОСЪЖДА Г. Ч. К., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.С Т бл...., да заплати на “Т С” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, сума в размер на 640.91 лв., представляваща направени от ищеца разноси по настоящето дело и по ч.гр.д.№ 6889/2023 г. по описа на СРС, съобразно изхода на делата.

Решението е постановено с участието на третото лице помагач „Т С” ЕООД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане на решението в сила, да се изготви заверен препис от същото, който да се докладва с частно гражданско дело № 6889/2023 г. по описа на СРС.

Съдия при Софийски районен съд: _____